

Won grajo stalim žišom taś rědne smilniwe, jom pomga pilne hufnušch, jo pažo hobstawne. To žišce rado poślucha, a lube, rědne wostawa.

Mogł wizešch tog janžela, ga padnuł dołoj by, a gronił by se dsami: „Měj žef moj janžel ty! Daj nět mě šchuder stobu byšch, ab mogł pschi dobrych žišchach byšch! Amen.

Šaž my to žognowane gmějnstwo tych žłowełow s tymi šwětymy janželami hobmyšlišch zomy, ga dajšcho nam glědasch:

I. We zom wono hobstoj.

Nascho gmějnstwo s tymi šwětymy janželami nehobstoj we tom, aby jadnašu naturu s nimi dostanuli. Te šwěte janžele namaju niž schělnego na še; my paś wostańomy, taś dlujšo ako na jimi šmy, s jadnym grěšnym a wele šlaboscjam a choroscjam podchyschonym schělom hobschěžkane, a dejmy s Pawołom s dhchowasch: „Ša žalošny žłoweł! čto bužo mě humož wot togo schěła teje šnerschi?“ Te šwěte janžele šu wot Boga dobre stworone, šu dobre wostali a we dobrem hobtwaržone hordowali, taś až wězej grěschyšch namogu. To gmějnstwo tych žłowełow s tymi šwětymy janželami tež nehobstoj we tom, aby jadnašeje zesczi a ššchašnoszi s nimi žělbne hordowali. Woni šu na nebju, a wize stawne to hobližo togo nebjaskego Woschza; my paś šmy hischzi tudy we šwěšce, žož nam na nush a žalosczi nebrachujo. My to pytamy, žož woni juž maju, my to wěrimy, žož woni juž wize. To gmějnstwo teke nehobstoj we tom, aby my tych janželow s naschyma wozhyma wizešch a s nimi še rošgranašch mogli. Woni šu duchy,